

Beszámoló

Ez az év sűrű volt és tömör. Ehhez nagyban hozzájárult az Önök által nekem ítelt ösztöndíj. Abban volt segítségemre ez az anyagi hozzájárulás, hogy élhetőbbé tette, mind a szakmai mind a magánéleti körülményeimet. Megengedhettem magamnak olyan anyagi, és szellemi javakat amilyeneket eddig nem.

Az évem sűrűsége abban állt, hogy gyakorlatilag, a tavalyi évad vége, és az új évad kezdete óta, alig jöttem ki a színházból. Rengeteget dolgoztam. Aminek nagyon örülök.

A tavalyi évad vége előtt elkezdtek a Keresztes Attila által rendezett *Macbeth* próbáit és az idei évad elején mutattuk be. Nagyon szerettem ezt a munkát, lévén, hogy az a színészi nyelv amivel az előadás a többi szint (zene, mozgás, rendkívüli tárhasználat) mellett operál, az nagyon is közel áll hozzám. Ez pedig a szinte eszköztelen színészi játék, ami a gondolatban bízik a legjobban, és abban, hogy ezek a gondolatok belakják majd a szavakat, a szöveget, anélkül, hogy a színész valamilyenféle erőszakot követne el rajtuk. Banquo szerepét játszottam. Ugyanebben az előadásban volt alkalmam részt venni, egy olyan jelenet létrehozásában, persze a rendező és a partnerek segítségével, ami az egész testet és a szellemet igénybe vette. Szellemet mondok, mert az is voltam, Banquo szellemének visszatéréséről van szó. Egyfajta haláltánc létrehozásáról beszélek.

Ezt a jelenetet nem tudtam volna úgy megcsinálni, amilyen a mostani formája, ha nem jutok el a nyáron, egy olyan fontos műhelymunkára, aminek a témája nagy vonalakban az volt, hogy a színész teste, csak akkor van jelen igazán, ha teljes egészében jelen van. Ez a workshop Kidében zajlott a Shoshin Theatre Asociacion szervezésében, és az ottani munkát két olasz színész vezette, Tiziana Barbiero és Alessandro Rigoletti. Ők a Teatro Tascabile di Bergamo tagjai. Ez a színház egy olyan csoportosulás, ami teljesen a színháznak él, egy olyan csapat, ami folyamatosan együtt lélegzik, együtt él. Minden színésztechnikai elemekre vonatkozó tanítás (volt bőven) mellett a tény, hogy ezzel a két emberrel találkoztam, valami olyan löketet és

frissességet adott, amire sajnós, vagy nem, szégyenemre legyen mondva, vagy nem, e kevés színészi pályafutás után is szükségem volt már. Az ember megy előre, viszik a lábait a színházba és dolgozik, és egy idő után elvesztődik, eltéved, nem tudja néha, hogy hol van az öröm, a játékedv. Ez a két ember visszaadta nekem ezeket. Rávilágított arra, hogy az öröm, a játék öröme nem a lila ködökben a nagy homályos érzésekben, hanem a munkában, leginkább a legapróbb részletekben, a vesszőkben, a pontokban, a hangsúlyokban (még sorolhatnám) van. A színpadi szabadság eléréséhez, vagy legalább a megközelítéséhez, rengeteg munkára van szükség, pontosabban arra, hogy a dolgokat a legapróbb részletekig szét kell szedni, megfigyelni minden részletet külön, majd újra összerakni és ha kell lerombolni. Építeni, rombolni, építeni, rombolni.

Több élmény közül, amit az Önök támogatásának is nagyban köszönhetek, talán ez jelzi a legjobban azt, hogy mennyiben határozta meg ezt az egy évemet a Communitas Alkotói Ösztöndíj. Köszönöm!